16-06-2025

Klimaatcommitment Financiële Sector
Leidraad voor relevante financieringen, beleggingen en transitieplannen

Inleiding

Aanleiding

In het Klimaatcommitment hebben ruim 50 Nederlandse financiële instellingen het initiatief genomen om een bijdrage te leveren aan de doelstellingen van het Klimaatakkoord van Parijs. Hierbij hebben zij onder andere afgesproken om vanaf 2020 over relevante financieringen en beleggingen het CO_2-gehalte te meten en uiterlijk in 2022 actieplannen inclusief reductiedoelstellingen te publiceren. Ook is afgesproken dat partijen een inspanningsverplichting hebben om bij te dragen aan de financiering van de energietransitie.

Het Klimaatcommitment is ondertekend door een diverse groep financiële instellingen en heeft daarmee een breed draagvlak. Met oog voor onderlinge verschillen moedigt de Commissie Financiële Sector Klimaatcommitment (CFSK) financiële instellingen actief aan om deze leidraad te volgen en, waar mogelijk, de ambitie verder te verhogen.

Doelen van deze leidraad

Dit document geeft financiële instellingen een leidraad voor het rapporteren van het CO_2-gehalte van hun financieringen en beleggingen en welke elementen in een transitieplan[1] kunnen worden opgenomen. Om dubbele rapportagelast te voorkomen maakt de leidraad maximaal gebruik van Europese wet- en regelgeving. In het geval dat een financiële instelling niet in scope valt van Europese wet- en regelgeving, kan de instelling gebruikmaken van het rapportageraamwerk voor zover aangegeven in deze leidraad. Het is belangrijk dat deze leidraad niet leidt tot een dubbele rapportagelast en vooral ondersteuning biedt bij het effectief invullen van de afspraken in het Klimaatcommitment.

Deze leidraad wil er ook aan bijdragen dat de rapportage over de resultaten en achterliggende methodiek van de afspraken in het Klimaatcommitment zo consistent en vergelijkbaar mogelijk gebeurt. Ook om die reden maakt de leidraad gebruik van bestaande rapportagewetgeving om duplicatie of verwarring te voorkomen. Als een instelling de leidraad niet kan volgen, volstaat een uitleg waarom dat niet kan.

Totstandkoming

De vier koepels (Nederlandse Vereniging van Banken, Pensioenfederatie, Verbond van Verzekeraars en Dutch Fund & Asset Management Association) hebben gezamenlijk gewerkt aan deze leidraad.

[1] Voorheen actieplan. In lijn met recente EU wetgeving wordt de term transitieplan gehanteerd in plaats van actieplannen, zoals bedoeld in artikel 19a of 29a CSRD en artikel 76(2) CRD.

Uitgangspunten
Deze leidraad geldt voor de rapportage in 2026 over boekjaar 2025 door de individuele financiële instellingen en verder, tot de verschijningsdatum van de volgende versie van deze leidraad. Wanneer een financiële instelling op een onderdeel van de leidraad niet rapporteert, wordt dit onderbouwd met een reden (comply or explain principe). Deze leidraad wordt toegepast bij de opstelling van de voortgangsrapportage over de financiële sector in 2025 over 2024 in het kader van het Klimaatcommitment.

De wijzigingen in deze leidraad ten opzichte van eerdere versies zijn ingegeven door drie principes:
1) Vermindering rapportagelast door rapportages in overeenstemming met Europese rapportagewetgeving hier ook te gebruiken, tenzij een financiële instelling niet onderhevig is aan specifieke Europese wetgeving op dit gebied;
2) Vergelijkbaarheid tussen de instellingen, met respect voor verschillen tussen de sub-sectoren, te vergroten;
3) De leidraad richt zich op de rapportage van de afspraken van het Klimaatcommitment.

Dit document is zo veel mogelijk gebaseerd op bestaande Europese regelgeving en internationale standaarden die de ondertekenaars hanteren, waaronder:

- de EU Taxonomy Regulation
- de Corporate Sustainability Reporting Directive (CSRD)
- de Voluntary standard for non-listed micro-, small- and medium-sized undertakings (VSME)
- de Capital Requirements Regulation (CRR)
- de Capital Requirements Directive (CRD)
- de Sustainable Finance Disclosure Regulation (SFDR)
- Solvency II
- Partnership for Carbon Accounting Financials (PCAF)
- Paris Agreement Capital Transition Assessment (PACTA)
- Science Based Targets initiative (SBTi)
- Task Force on Climate Related Financial Disclosures (TCFD)
- het Net Zero Investment Framework (NZIF 2.0)
- het Transition Plan Taskforce (TPT) Disclosure Framework
- de Net-Zero Banking Alliance (NZBA) Guidance for Climate Target Setting for Banks 3.0 en de Transition Finance Guide

Herziening
Elke twee jaar evalueren de koepels of de leidraad moet worden herzien in het licht van de meest recente stand van de wetenschap en de best beschikbare technieken, transitiepaden en standaarden, of in het licht van nieuwe Europese regelgeving.

Vergelijkbaarheid
Een belangrijk element uit de afspraken van het Klimaatcommitment is het streven naar harmonisatie en vergelijkbaarheid van methodes en resultaten. Financiële instellingen gebruiken steeds vaker

dezelfde internationale standaarden. Deze leidraad helpt om deze elementen terug te laten komen in de rapportage en transitieplannen.

Ook op het gebied van transitieplannen is transparantie van belang. Daarom staan op de website van het Klimaatcommitment de plannen van de instellingen die het Klimaatcommitment hebben ondertekend.

1. Leidraad voor het rapporteren van het CO_2-gehalte

Het Klimaatcommitment stelt dat deelnemende partijen rapporteren over het CO_2-gehalte van de relevante financieringen en beleggingen. De leidraad erkent de onderlinge verschillen tussen banken, verzekeraars, pensioenfondsen en vermogensbeheerders en bevordert consistentie en vergelijkbaarheid tussen de rapportages. Financiële instellingen rapporteren als volgt:

1. Banken, verzekeraars, pensioenfondsen en vermogensbeheerders rapporteren de absolute bruto emissies van hun financieringen en/of beleggingen onder scope 3, categorie 15 conform het GHG Protocol Corporate Value Chain Accounting and Reporting Standard, zoals onder meer toegepast in de PCAF standaard A (*Financed Emissions*), de PACTA methodologie en de Principal Adverse Indicator "*GHG emissions*" van de SFDR, exclusief de invloed van *carbon offsets* en *carbon credits,* in elke beleggingscategorie (asset class) die van toepassing is voor een instelling.
2. Financiële instellingen rapporteren als vermogenseigenaren de emissies van hun financieringen en/of beleggingen. Als zij ook optreden als vermogensbeheerders voor derden, kunnen zij apart de emissies van activa in beheer voor derden rapporteren, voor zover dat mogelijk en wenselijk is. Hierbij geven zij aan wat voor type partijen dit zijn. "Derden" kan bijvoorbeeld verwijzen naar polishouders of andere belanghebbenden wiens geld wordt beheerd door verzekeraars of andere financiële instellingen. Voor vermogensbeheerders kunnen klanten worden gedefinieerd als de partijen die gebruikmaken van de diensten van vermogensbeheerders, zoals particulieren, bedrijven of institutionele beleggers.
3. Alle financiële instellingen rapporteren de financiële CO_2-intensiteitsmaatstaven (tCO_2e/EUR) voor hun financieringen en/of beleggingen. Financiële instellingen rapporteren de emissies van elke materiële financiering en beleggingscategorie, met uitzondering van de categorieën waarvan het CO_2 gehalte verwaarloosbaar is zoals cash.
4. Naast de rapportage op beleggingscategorie volgens punt 1, worden financiële instellingen (met name banken) aangemoedigd een indeling in sectoren te rapporteren. Gangbare classificaties zijn de meest recente NACE-classificatie[2], sector-indeling van de NZIF 2.0. of de GICS[3]. Wanneer volgens NACE wordt gerapporteerd, kan NACE niveau 1 (L1) worden aangehouden van de emissies van gefinancierde activiteiten van de directe tegenpartij in (een aantal van) de volgende sectoren, indien van toepassing[4].
    A. Landbouw, bosbouw en visserij
    B. Winning van delfstoffen
    C. Industrie
    D. Productie en distributie van elektriciteit, gas, stoom en gekoelde lucht

[2] https://ec.europa.eu/eurostat/web/nace. De laatste versie van NACE is NACE revision 2 update 1 (NACE Rev. 2.1)
[3] https://www.msci.com/our-solutions/indexes/gics
[4] "Material sectors" overgenomen uit NZIF 2.0 pag. 23, met uitzondering van M. vastgoedactiviteiten

E. Distributie van water; afval- en afvalwaterbeheer en sanering
F. Bouwnijverheid
G. Groot- en detailhandel; reparatie van auto's en motorfietsen
H. Vervoer en opslag
K. Informatie en communicatie
L. Financiële activiteiten en verzekeringen
M. Vastgoedactiviteiten

5. Financiële instellingen vermelden het gebruik van extern aangeleverde data door dataleveranciers indien van toepassing.
6. Financiële instellingen vermelden de datakwaliteit op het niveau van beleggingscategorie en/of sector conform de datakwaliteitsscore van PCAF, indien mogelijk.
7. Financiële instellingen vermelden de mate van *assurance* door een externe partij op de gerapporteerde informatie van de financiële instelling.
8. Financiële instellingen geven inzicht in het gebruik van *carbon offsets* [5] en *carbon credits* bij het rapporteren op het CO_2-gehalte indien van toepassing.
9. Financiële instellingen rapporteren ten minste over de scope 1 en 2 emissies van financieringen en/of beleggingen. Daarnaast rapporteren zij over scope 3 emissies of zij geven aan waarom dit niet mogelijk of wenselijk is.

Databeschikbaarheid
Het meten van het CO_2-gehalte van de portefeuille geeft financiële instellingen en hun stakeholders inzicht in de totale aan de portefeuille te relateren CO_2-uitstoot. Voor financiële instellingen geldt dat voor financieringen en beleggingen het meten van het CO_2-gehalte vaak nog beperkt mogelijk is door het ontbreken van betrouwbare data van ondernemingen of tegenpartijen, en ook het ontbreken van meet-methodologieën. Instellingen spannen zich in om databeschikbaarheid en meetmethodes te verbeteren, bijvoorbeeld via PCAF (98% van de ondertekenaars van het klimaatcommitment werkt met de PCAF-methode).

Waar meetbaarheid een knelpunt is, kunnen instellingen gebruikmaken van 'best-beschikbare schattingen' - voor zover (Europese) duurzaamheidswetgeving dat toelaat. Als er gebruik gemaakt wordt van schattingen dan wordt dat vermeld in de rapportage van de instelling.[6]

2. Leidraad klimaatdoelstellingen en transitieplannen

Het Klimaatcommitment stelt dat deelnemende partijen met transitieplannen komen voor de relevante financieringen en beleggingen. De transitieplannen dienen inzicht te geven in de manier waarop instellingen hun CO_2-gehalte, zoals gerapporteerd onder hoofdstuk 1, in de loop der tijd verwachten te verlagen, in lijn met de afspraken in het klimaatakkoord van Parijs. Waar hoofdstuk 1 een rapportage van reeds gefinancierde activiteiten betreft, is hoofdstuk 2 een rapportage over de toekomst.

[5] De PCAF Global GHG Standard beschrijft de verschillende vormen van *carbon offsets* (*avoided emissions* en *carbon removal*). Als financiële instellingen carbon credits binnen de gefinancierde emissies rapporteren, dienen deze apart gerapporteerd te worden.
[6] Financiële instellingen kunnen portefeuilles hebben waar meetmethoden ontbreken dan wel de relevantie om impact te maken beperkt zal zijn. Een voorbeeld hiervan zijn derivaten bij pensioenfondsen en verzekeraars. Deze posten kunnen buiten beschouwing worden gelaten.

Deze leidraad voor transitieplannen en klimaatdoelstellingen geldt voor banken, verzekeraars en instellingen met beleggingsactiviteiten. Voor vermogensbeheerders is het bijvoorbeeld niet altijd mogelijk om transitieplannen en doelstellingen voor alle beheerde beleggingen af te geven, omdat hun klanten in hoge mate bepalen op basis van welke richtlijnen hun geld wordt belegd.
Deze leidraad biedt suggesties voor hoe financiele instellingen hun bijdrage inzichtelijk kunnen maken. Hierbij zijn de transitieplannen die financiële instellingen al bij toezichthouders hebben ingeleverd of extern hebben gepubliceerd het uitgangspunt.

1. Indien van toepassing, rapporteren financiële instellingen transitieplannen conform artikel 19a en 29a CSRD.
2. Financiële instellingen kunnen voor transitieplannen gebruik maken van raamwerken van het IGCC,het SBTi, het TPT[7], de NZBA Transition Finance Guide[8] en van de guidance in de (draft) EFRAG's Implementation Guidance "Transition Plan for Climate Change Mitigation".
3. Transitieplannen worden in principe opgesteld voor elke beleggingscategorie.
4. Instellingen publiceren op basis van welk raamwerk zij hun transitieplannen hebben opgesteld.
5. Instellingen mogen bepaalde sectoren of beleggingscategorieën prioriteren, met de hoogste prioriteit voor sectoren en/of categorieën die een relatief hoge klimaatimpact hebben of waar de grootste bijdrage geleverd kan worden aan CO2-reductie in de reële economie. De meest vervuilende sectoren zijn in het bijzonder belangrijk voor het Klimaatakkoord van Parijs, zoals onder meer aangegeven in NZIF 2.0.[9]
6. Het doel hiervan is om een zo efficiënt mogelijk klimaatbeleid te formuleren en stapsgewijs toe te werken naar transitieplannen waarin alle categorieën betrokken worden.
7. Instellingen baseren hun transitieplannen op de doelen van het klimaatakkoord van Parijs.
8. Instellingen geven aan wat de afhankelijkheid van andere partijen (bijvoorbeeld wegens conflicterende belangen) is bij het realiseren van hun doelstellingen.
9. Klimaatdoelstellingen kunnen op verschillende manieren worden geformuleerd. Hierbij wordt een CO2-reductie in de reële economie nagestreefd boven een 'portfolio impact' van een individuele instelling. De meest concrete klimaatdoelstellingen zijn kwantitatieve CO_2-reductiedoelstellingen voor (tussentijdse) jaren, waaronder 2030. Mogelijke andere vormen van klimaatdoelstellingen zijn doelstellingen op het percentage van Paris-aligned beleggingen, engagement- of sectordoelstellingen, in lijn met de criteria die hiervoor vastgesteld zijn door bijvoorbeeld SBTi of het IIGCC.
10. Transitieplannen bevatten ook tussentijdse klimaatdoelstellingen. Als richtlijn kunnen doelen worden vastgesteld voor 2030 en vervolgens elke vijf jaar tot 2050.
11. CO_2-reductiedoelstellingen betreffen tenminste de scope 1 en scope 2 emissies van de gefinancierde activiteiten. Financiële instellingen geven aan hoe zij omgaan met scope 3 emissies.
12. Zodra overheden transitiepaden publiceren, kunnen financiële instellingen waar relevant hun transitieplannen koppelen aan de nationale doelstellingen.
13. Instellingen volgen de voortgang op de doelstellingen jaarlijks. Instellingen beschrijven het monitoringsproces dat zij hanteren om de voortgang op het behalen van reductiedoelstellingen te

[7] https://www.ifrs.org/sustainability/knowledge-hub/transition-plan-taskforce-resources/
[8] https://www.unepfi.org/wordpress/wp-content/uploads/2022/10/NZBA-Transition-Finance-Guide.pdf
[9] Zie NZIF 2.0 https://www.iigcc.org/hubfs/NZIF%202.0%20Report%20PDF.pdf, pagina 23, 'High impact material sectors': Agriculture, forestry, and fishing, Airlines, Aluminium, Automobiles, Banking, Cement, Chemicals, Coal and diversified mining, Consumer goods & services, Electric utilities, Food producers, Industrials, Oil and gas (plus distribution), Paper, Real estate, Shipping, Steel, Transportation.

bewaken. Doelstellingen kunnen om verschillende redenen herzien worden, bijvoorbeeld naar aanleiding van nieuwe inzichten vanuit klimaatwetenschap die zich vertalen in Nederlandse en/of Europese/wereldwijde doelstellingen, nieuwe meetmethodes, veranderingen in scope of data of significante veranderingen in de portefeuille.

14. Instellingen beschrijven de instrumenten die als onderdeel van de transitieplannen ingezet worden om de (reductie)doelstellingen te bereiken. Daarbij maken zij inzichtelijk welke specifieke maatregelen zij kiezen, hoe deze concreet bijdragen aan het bereiken van CO2-reductie in de reële economie en hoe zij hier in de praktijk invulling aan geven. Dit geldt zeker voor het instrument van engagement[10]. Zie hiervoor ook hoofdstuk 3.3 van deze leidraad.
15. Vermogensbeheerders rapporteren hoe zij zich binnen hun context inzetten om bij te dragen de klimaattransitie. Een mogelijkheid is het (beoogde) percentage *assets under management* dat beheerd wordt in lijn met het Klimaatakkoord van Parijs, gebruikmakend van internationale richtlijnen. Acties die vermogensbeheerders kunnen nemen zijn bijvoorbeeld het ontwikkelen van screenings voor hun opdrachtgevers en het opzetten en uitvoeren van engagementprogramma's.
16. Instellingen geven inzicht in het gebruik van *carbon offsets* [11] en *carbon credits* bij het presenteren van de reductiedoelstellingen.
17. De leidraad poogt voldoende flexibiliteit te bieden voor financiële instellingen met blootstelling in laag- en middeninkomenslanden (LMICs). Instellingen worden geacht rekening te houden met verschillende sociaaleconomische omstandigheden, transitiepaden en beperkte beschikbaarheid van data en technologieën. Dat kan bijvoorbeeld betekenen dat instellingen kiezen voor minder milieuvriendelijke uitzettingen, als de sociaaleconomische omstandigheden daarom vragen.

3. Leidraad bijdrage aan de energietransitie

Financiële instellingen hebben in het Klimaatcommitment ook een afspraak gemaakt over de rol die de financiële sector kan spelen in de energietransitie:

> *"De betrokken partijen nemen deel aan de financiering van de energietransitie en aanvaarden hiertoe een inspanningsverplichting binnen de kaders van wet- & regelgeving en de risico-rendementsdoelstellingen*."

Deze inspanningsverplichting staat los van EU-wetgeving en dient het gezamenlijke doel van de Nederlandse financiële sector om een bijdrage te leveren aan de energietransitie. Hierdoor wordt ook inzichtelijk welke resultaten financiële instellingen kunnen boeken en welke maatregelen van overheidswege of andere omstandigheden de transitie bevorderen dan wel tegenhouden, zoals belastingmaatregelen en vergunningenbeleid. Ook de ontwikkeling van de eigen visie van financiële instellingen en die van de toezichthouders op rendement en risico is hierbij van belang.

Dit onderdeel van de leidraad biedt suggesties voor hoe financiële instellingen in de voortgangsrapportage inzichtelijk kunnen maken hoe zij de inspanningsverplichting vormgeven. Voor de geografische scope van de bijdrage van financiële instellingen aan de energietransitie wordt overeenkomstig met de afspraak in het Klimaatcommitment een mondiale schaal aangehouden.

---

[10] Er zijn veel verschillende vormen van engagement. De methode van engagement hangt vooral af van de relatie met de gefinancierde partij. Belangrijk voor goed engagement is het evalueren van de impact en het hebben van een duidelijke escalatiestrategie, de behaalde of te behalen absolute emissie-reductie.

[11] De PCAF Global GHG Standard beschrijft de verschillende vormen van *carbon offsets* (*avoided emissions* en *carbon removal*). Als financiële instellingen carbon credits binnen de gefinancierde emissies rapporteren, dienen deze apart gerapporteerd te worden.

1. Om dit commitment helder af te bakenen kan de rapportage zich beperken tot de CBS-definitie van de energietransitie:

   > "De energietransitie is de overgang van het gebruik van fossiele energie naar hernieuwbare energie".

   Het CBS geeft aan dat fossiele energie afkomstig is uit steenkool, aardolie en aardgas. Het verbranden hiervan veroorzaakt uitstoot van broeikasgassen. Hernieuwbare energie komt uit bronnen die steeds opnieuw worden aangevuld, zoals wind, waterkracht, zon, de aarde en biomassa. De financiering van de energietransitie betreft dus alle vormen van financiering waarbij deze overgang wordt gefaciliteerd.

2. De inspanningen uit hoofde van het Klimaatcommitment zullen blijken uit de rapportages voor het Klimaatcommitment op de genoemde sectoren en portefeuilles. Een effectieve transitie zal zich uiten in (sterk) verminderde emissies. Financiële instellingen kunnen in hun rapportage aan de hand van kwantitatieve indicatoren kleur geven aan CO2-reductiedoelen en allocatiedoelen voor klimaatoplossingen,
3. bijvoorbeeld financieringen van:
   a. Duurzame energieopwekking: geothermische energie; geconcentreerde zonne-energie; zonne-PV (daken en grootschalige projecten); windenergie op land en op zee; oceaan- en getijdenenergie.
   b. Schone technologieën: opslag van elektriciteit en warmte; warmtepompen; elektriciteitsnetten; hernieuwbare brandstoffen van niet-biologische oorsprong; duurzame alternatieve brandstoffen; elektrolyse en brandstofcellen; koolstof-afvang, -gebruik en -opslag; energie-efficiëntie; en waterstof[12].
   c. Duurzame vastgoed: woningen of commercieel vastgoed met een energielabel A of hoger of renovatie en verduurzaming van vastgoed waarvan de energie-efficiëntie met tenminste 30% verbeterd is (equivalent aan een verbetering van 2 EPC label stappen).
   d. Impactinvesteringen: door te investeren in bedrijven, projecten en overheden (bijvoorbeeld door Green Bonds) die een aantoonbare bijdrage leveren aan klimaatoplossingen krijgt de energietransitie een positieve boost. Impact investeringen worden gedefinieerd als 'investments made with the intention to generate positive, measurable social and/or environmental impact alongside a financial return'[13];
   e. Totale investeringen in fossiele energie: energieproductie uit fossiele brandstoffen, en upstream-, midstream- of downstreamactiviteiten in de olie- en gasindustrie

4. Op kwalitatief niveau kunnen instellingen o.a. de onderstaande instrumenten toelichten om inzicht te geven hoe zij bijdragen aan de energietransitie[14]. Deze staan ook in relatie tot instrumenten gericht op CO2-reductie onder hoofdstuk 2.15. Instellingen kunnen inzicht verschaffen in de gekozen instrumenten en hoe deze instrumenten bijdragen aan de energietransitie, bijvoorbeeld:

---

[12] https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2023/754623/EPRS_BRI(2023)754623_EN.pdf
[13] Zoals geformuleerd door het Global Impact Investing Network
[14] Vrij naar de brief aan de informateurs van de pensioenfondsen ABP, PFZW, PME, PMT en bpf Bouw (maart 2024).

a. Uitsluiting en desinvesteringen: door niet langer te investeren in een bedrijf dat onvoldoende bijdraagt aan de energietransitie wordt een signaal afgegeven dat bedrijven in dezelfde sector kan motiveren om veranderingen door te voeren;
b. Financieringsvoorwaarden gekoppeld aan metrics, doelstellingen en/of drempels die bijdragen aan de energietransitie, of bijvoorbeeld voorwaarden gekoppeld aan de taxonomie.
c. Engagement en stembeleid: door gebruik te maken van hun rechten als aandeelhouder en/of in gesprek te gaan met organisaties/particulieren worden deze aangemoedigd om zich (extra) te richten op de energietransitie, bij voorkeur met concrete mijlpalen.
d. Beleidsdiscussies: financiële instellingen kunnen in gesprek met andere stakeholders zoals toezichthouders over hun (klimaat)risicomodellen en/of wetgevende instanties wijzen op het belang van consistent klimaatbeleid, beprijzing van externaliteiten (CO2) en doelgerichte marktinterventies die financieringsvraag en -aanbod bij elkaar kunnen brengen.
e. Inzicht in de aanpak die de financiële instelling hanteert om de financiering van fossiele brandstoffen en high-emitting sectoren aan te passen aan de doelstellingen van het Klimaatakkoord van Parijs.

5. De Financieringstafels zijn sinds kort een samenwerking van de CFSK en Invest-NL. Deze tafels bouwen voort op de deepdives die in 2022/2023 door het ministerie van EZK zijn georganiseerd. De Financieringstafels hebben als doel om private financiering voor de klimaat- en energietransitie te stimuleren. Dit bereiken we door:
    a. inzicht te geven in de investeringsopgave van relevante sectoren en thema's in de energietransitie
    b. knelpunten in kaart te brengen en financieringsoplossingen te identificeren die kunnen bijdragen aan het mobiliseren van (extra) privaat kapitaal voor deze transitiesectoren in Nederland.

Over de voortgang en resultaten van de Financieringstafels wordt apart gerapporteerd in de Voortgangsrapportage van het Klimaatcommitment. Deze taak wordt door de financiële koepels opgepakt in overleg met Invest-NL en de bij de Financieringstafels betrokken ondertekenaars.